

Stap 7 – 30-03-09

Waar je als beginnende partij voor de dieren voortdurend tegenaan zult lopen is het verwijt dat je onvoldoende afstand neemt van gewelddadig dierenactivisme. Niet omdat dat zo is, maar omdat mensen verwachten dat je er om de andere zin afstand van neemt. Omdat dierenactivisten de nieuwe groep verdachten zijn, die worden beschouwd als subversief, gezagsondermijnd of maatschappij-omverwerpend. Onze senator, Niko Koffeman, schreef daar afgelopen week een opinie-artikel over voor het Nederlandse dagblad TROUW, dat ik graag met jullie wil delen:

Mensen gaan op een extreme wijze met dieren om. Ze stellen de lichamen van dieren bij vol bewustzijn ter beschikking van de wetenschap, ze gebruiken dieren als levende schietschijven, ze doden miljoenen eendagskuikens alleen omdat die van het mannelijk geslacht zijn, ze dwangvoederen ganzen tot hun levers opzwellen tot tienmaal de normale grootte, ze martelen stieren als volksvermaak. Nederland heeft als meest veedichte land ter wereld geen schone handen. Je kunt het aan onze weilanden niet meer aflezen, maar in onze veehouderij lijden en sterven elk jaar 500 miljoen dieren.

Steeds meer mensen wensen zich daar niet bij neer te leggen. Zij zien dat het leven van een dier voor dat dier van net zo grote waarde is als het leven van de mens voor de mens is. Nederland kent ruim 4 miljoen georganiseerde dieren-, natuur-, en milieubeschermers, en heeft als eerste land ter wereld een partij voor de dieren met inmiddels 20 volksvertegenwoordigers.

Maar Nederland heeft tegelijk een parlement dat de paling in koelen bloede laat uitsterven. Vanwege de kortetermijnbelangen van vissers en broodje-paling-eters. En dus ontstaan er fricties. En verwijten van extremisme. Een woord dat altijd nauw samenhangt met de zienswijze van de gebruiker ervan. Voor sommigen is het extreem om een partij op te richten die niet de mens centraal stelt, maar de dieren, de natuur en het milieu.

Voor anderen is het extreem om boeren toe te staan om zoveel antibiotica te gebruiken dat daarmee de volksgezondheid in gevaar komt als gevolg van massale MRSA besmettingen bij mens en dier. Om de vleessector toe te staan met salmonella en campylobacter besmette producten te leveren, waardoor elk jaar honderden mensen sterven en honderdduizenden mensen ziek worden. Of om een door de WHO voorspelde H5N1 pandemie met miljoenen verwachte slachtoffers, slechts voor te bereiden met een scenario van de 'ellebooggroet' om besmetting tegen te gaan. We weten van het Planbureau voor de Leefomgeving dat de kosten van de bitter noodzakelijke klimaatbeheersing met 50-70% omlaag kunnen bij een serieus beleid om de vleesconsumptie te verminderen, maar de regering blijft uitgaan van 'na ons de zondvloed'.

Dát is de voedingsbodem die een zeer klein deel van de 4 miljoen dieren-, natuur- en milieu-activisten, aanzet tot wetsovertreding. Wie de AIVD rapportages daarover leest, moet concluderen dat het om niet meer dan pakweg 0,025 promille van de mensen die opkomen voor dieren, natuur en milieu kan gaan. Hun wetsovertreding moet worden afgewezen, maar het huidig juridisch kader biedt de overheid voldoende handvatten ertegen op te treden. Met terrorisme heeft het niets van doen en de uitvergroting ervan is buitenproportioneel, ook voor wie elke vorm van geweld afwijst, zoals de Partij voor de Dieren doet.

Vrij naar Tertullianus zou je kunnen zeggen dat het bloed van de proefdieren, de prooidieren en de productiedieren het zaad van het activisme is.

Mensen die voor de belangen van dieren opkomen zijn geen criminelen. En zouden ook niet gecriminaliseerd moeten worden door ze contracten te laten tekenen waarin ze zich

trouw aan de wet moeten verklaren. En ze zouden ook niet voortdurend lastig gevallen moeten worden met de vraag "wat zij nou vinden van dat radicale dierenactivisme".

Zoals van vertegenwoordigers van de Liberale partij niet gevraagd wordt bij contract afstand te nemen van het graaigedrag bij banken en verzekeraars, zo ligt het niet voor de hand dierenbeschermers te wantrouwen wegens hun mededogen voor dieren.

De overheid heeft als taak om verdachten van misdrijven op te sporen en te berechten. Niet om verdachtmakingen te uiten jegens wie dan ook.

Niko Koffeman, lid van de Eerste Kamer voor de Partij voor de Dieren.